

Nagyon szeretem a munkámat. Ezen a bizonyos napon is egy kis városban voltam egy kissovetkezetrél, mint adóhatósági revizor. Jól belenyúltam a zavarosba. Hazafelé azon gondolkodtam, hogy ez nem a munkám legszebb része. Hiszen lehet, hogy ezek az emberek börtönbe kerülnek azért, amit épp most megtaláltam. De a döntés úgy sem az enyém, majd a jogász és a főnökasszony majd megoldja. Csak referálok.

Már sötét volt, mire hazaértem. Volt egy kis lelkiismeret furdalásom, mert most először kértem meg a nagylányomat, hozza haza a kicsit az iskolából. Szidi majdnem hét évvel idősebb volt Gizusnál. Jó testvérek voltak, bár a korkülönbség miatt nem igazán volt azonos az érdeklődési körük. Gizus ekkor éppen első osztályos volt, tele energiával, kirobbanó mozgásigénnyel és hihetetlen gyors észjárással. Jó nagy beszélőkéje alakult ki már erre a korára. Szidivel ellentétben, aki csendes, okos, szorgalmas, kitartó, türelmes, és figyelmes kis tinédzser lett. Egy kicsit talán túlzottan is magának való.

A lépcsőházban már megszorítottam a lépteimet, alig vártam, hogy lássam őket. Kinyitottam az ajtót, és döbbsenten láttam, hogy a nagyszoba küszöbre kuporodva ülnek összebújva. Nagyon-nagyon szomorúan, sőt pityeregve mindketten. Hirtelen földre dobtam mindent, odarohantam hozzájuk, és átöleltem őket. Akkor láttam, hogy Gizus arca be van dagadva, kis vércseppek száradtak az ajkára, és szeme karikás a sok sírástól. Könnyekkel küszködve kérdeztem:

- Mi történt?

Kivételesen csendes nagylányom válaszolt: - Tornaórán összefutott a Ricsivel, és nagyon fáj a foga, meg igencsak furcsán állnak a fogai. Fájdalma is van, de fél, hogy kikap, mert nem figyelt tornaórán, és tulajdonképpen teljes erővel belerohant a Ricsi fejébe, aki meg is szédült, de más baja nincs. – mindezt egy szuszra és viszonylag emelkedett hangon, ami rá nem volt jellemző.

Csak guggoltam ott magatehetetlenül, és nem igazán tudtam, hogy most mit is kellene csinálnom. Zúgott a fejem a sok információtól, remegett a gyomrom a félelemtől, hogy valami komoly baja van a kislányomnak. Aztán magamhoz tértem. Telefon még nem volt az utcán sem, még szerencse, hogy néhány hónapja már kocsink volt. Beültünk, erősen koncentráltam, és elmentünk a Doktornőhöz, aki fogorvos, és kezelt már párszor. Mivel már késő este volt, szégyelltem, hogy ilyenkor zavarjuk. Kedvesen beinvitált bennünket és néhány kedves szó után megvizsgálta Gizust. Az én nyughatatlan lányom türelmesen, fegyelmezetten tűrte a vizsgálatot. Még mindig meg volt szeppenve. Időnként felszisszent, de nem mozdult.

– Lányok! Maradjatok itt. Anyával kimegyünk a konyhába, mindjárt jövünk vissza. –mondta a doktornő.

- Anyuka! A kislánynak mind a két középső első foga kitörött. Csoda, hogy nem esett ki. Ezt holnap reggel meg kell röntgenezni, és az eredmény alapján lehet majd eldönteni, mit kell csinálni. - És átadott egy cédulát, amin a város legnevesebb szájsebész-fogszabályozó szakterületen dolgozó orvosnak a neve és címe volt. –Reggel keressék meg a doktor urat a rendelőjében.

- Doktornő! A gyerek dél óta nem evett. Adhatok neki? És fájdalomcsillapító is kellene. Kivett a szekrényből egy levél tablettát és átnyújtotta nekem.

- Enni nem kaphat, de például nagyon híg tejbegrízt vagy krumplipürét azért ehet, ha éhes. Semmiképp nem szabad harapnia. És reggel minél előbb menjenek a doktorhoz. Anyuka reggelre gondolja át, ha mégis ki kell venni az első két fogat, akkor beültetés legyen, vagy fogszabályozás.

Úristen! Mintha pofon vágta volna. Valamit mondtam búcsúzóul, a pénzt nem fogadta el, de agyon kavarogtak a gondolatok a fejemben. Nagyon koncentrálnom kellett vezetés közben hazafelé, hogy ne kalandozzon el a gondolatom. Szerencsésen hazaértünk. Szidinek megköszöntem, hogy az edzéséről is lemondott miattam, és írtam egy igazolást az elmaradt házi feladatok miatt is. Aztán az est hátralévő részét Gizus vigasztalására fordítottam. Nehezen aludt el. Még inni sem kért, csak a gyógyszert vette be, és elmaradt a szokásos tiltakozás. Még soha nem láttam ilyen csendesnek, riadtnak, és szeretetre éhesnek.

Az éjszaka azzal telt, hogy a férjemmel azt latolgattuk, ha tényleg megtörténik a két fog elvesztése, mi is legyen. Már éjfél is elmúlt, amikor megállapodtunk abban, hogy a fogszabályozást választjuk, pedig még ebben az időben nem volt elfogadott. A gyerekek csúfolták azokat, akiknek hordania kellett. Én egész éjjel hánykolódtam. Félttem a másnap reggeltől.

De az idő csak megy magától, megállítani nem lehet. Ittunk egy kis teát, szolidaritásból mindenki, és ketten elindultunk a biztató nevű Doktor bácsihoz. Nagyon kedvesek voltak, a Doktornő már elmondta az esetet. A röntgen hamar elkészült, és a Doki feltette a kérdést, amitől olyan nagyon félttem.

- Anyuka! Döntenie kell, hogy fogszabályzó és a fogakat összezárjuk, vagy implantátum, amit a fejlődés alatt felnőt koráig többször is ki kell cserélni. Ezt a döntést most, néhány percen belül meg kell hoznia! - Fogszabályzó! – de belül remegtem, mert nem igazán tudtam, jól döntöttünk-e.

- Rendben, akkor nekilátunk a műtétnek. Amikor elengedjük a kislányt, még kába lesz egy óra hosszáig az érzéstelenítőtől. Tanácsos taxival vagy kocsival menni.

- Igen, kocsival vagyunk.

És nekiláttak. Gizus fél kábán, mozdulatlanul ült a székbén. Behunyta a szemét, csak a kis ujjainak rángását lehetett néha látni. A műtét után hatalmas véres luk tátongott a szája közepén. Förtelmes látványt nyújtott... és még nem is sírhattam. Most nagyon nehéz időszak jön, hiszen nekem úgy kell tennem, mintha ez egy kis semmiség lenne. Csak legyen elég erőm hozzá.

Hazamentünk, a férjem otthon aggódva várt bennünket. Hazajött a munkából, mert nem tudott koncentrálni. Felvitte a gyereket a lakásba (kilencedik emeleten laktunk egy panelban). Lefektettük, és kimentünk a konyhába beszélgetni. Ekkor jutott eszembe a munkám. Megkértem, vigye el a füzetemet a főnökasszonyomnak, majd ők abból minden tudnak utánam folytatni. Akkor még nem gondoltam arra, hogy a cégekről vezetett naplóm olyan bejegyzéseket is tartalmazott, hogy ezt a Főnök nem engedte megállapítani, pedig a törvény itt-meg itt ezt előírja. Meg a Főnöknek már megint nincs igaza, pedig jogász, ismerhetné a törvényt. Kezdő munkaerő voltam. Mindegy, a Főnök a füzetet megkapta, a munkáról hónapokra le lett a gondom.

Gyermekápolás címen hosszú táppénzre vonultam. A munka eszembe sem jutott.

Hanem a mostani munkám, igen keményre sikeredett. Látni, hogy az én gyönyörű gyermekem üres szájjal vicsorít, nem tud enni és beszélni sem. Hetekig a folyékony étel kifolyt a szájából, a szilárd pedig kipotyogott a lukon. A dupla betűket és néhány egyéb betűt is egyszerűen más betűnek lehetett hallani. Egy idő után már nem is volt kedve beszélni.

Folyamatosan jártunk kontrollra. Biztattak bennünket, hogy nagyon szépen gyógyul, rövidesen lehet a fogszabályzót hordani. A próbák kicsit érzékenyen érintették a műtét gyógyuló sebeit, ám rakoncátlanságnak nyoma sem volt. Az én izgága kislányom teljesen megváltozott. Nem nézett tükörbe, nem akart az utcára menni és semmi sem érdekelte. Én erőltettem a beszélgetést, és elmeséltettem az olvasottakat, hogy gyakoroljuk a beszédet, ami még messze nem volt tökéletes egy hónap után sem.

Aztán az egyik alkalommal kitaláltam:

- Menjünk ki a telekre, mert ott nincs senki csak az Eszti néni és a Pista bácsi, de ők olyanok, mintha a nagyszüleid lennének. Te emlékszel arra, hogy a Pista bácsi milyen csúnya?

- Anya, de a Pista bácsi nem is csúnya!

- Tudod mit, menjünk, nézzük meg!

- Hát..... jól van.

És kimentünk. Szorítottam, hogy kinn legyenek. Ugyanakkor féltem, hogy sül el ez az én bevezetőm. Azért kellett ilyet mondanom, mert ha már megszólalt Gizus, azt mondta, őt már soha senki sem fogja szeretni, mert ő csúnya. A telken íratlan törvény volt, hogy egymás veteményesén nem gázoltunk át, körbe mentünk át egymáshoz.

Pista bácsiék tőlünk a második telken dolgoztak. Gizus azonnal elindult a kerülő úton. Én mit sem törődve az íratlan törvénnyel, átvágtam a szomszédos telken és lihegve elmeséltem, mit mondtam a Pistáról, és miért.

Felbukkant Gizus a kert aljában. Szinte még fel sem ért, már tőle szokatlan módon, szinte kiabálva mondta:

- Pitta báti! Te tényleg túnya vagy! - és felnézett a közel két méteres daliás termetre.

Olyan aranyos volt. Még mosolygott is egy kicsit, most először. Pista bácsi fogta Gizust, a térdére ültette. Megsimogatta a fejét, és elkezdett mesélni. - Tudod, amikor nem sokkal nagyobb voltam, mint Te, nagyon szerettem focizni. A játék hevében úgy meg rúgtak, hogy eltörött az állkapcsom. Kórházba kerültem. és megoperáltak. De egy kis szilánk benn maradt az államban, ezért újra műtöttek. És ez a műtét nem sikerült. Valahogy eltörött az egész állkapocs. Azóta ilyen torz az arcom. De jó ember vagyok, és tele vagyok szeretettel, ezért nem láttál csúnyának. És nézd meg Eszti nénit: Ő egy kifejezetten szép nő. Mégis csak engem szeret.

És akkor megtörtént az első csoda!

Gizus szóládája kinyílt, és csak mondta, mondta, mondta. Elmesélte a tornaórát, melynek részleteit én is csak most hallottam először. Elmondta, hogy mitől és miért fél, és legalább egy órát beszélt. Végre. Cserfesen, időnként elfelejtve a nehéz betűket, amik időnként már jól csúsztak ki azon a hihetetlen nagy lukon, és öröm volt hallani.

Teljesen kicserélve mentünk haza. Ettől kezdve lementünk sétálni, és ha megkérdezték tőlünk, hogy vagyunk, már Gizus válaszolt:

- Egyre jobban! És nem sokára megyek iskolába, és csak éjszaka kell hordanom a fogszabályzót.

Megindult a teljes gyógyulás folyamata. Tisztán beszélt, már csak néha csúszott félre a betű, de ezt most már halk kuncogás kísérte. Az evés is jól ment. Igaz, kicsit furcsa volt, hogy hol a jobb, hol a baloldalon kellett harapnia, de a rágással már semmi gond nem volt.

A fogszabályzót kéthetente állították, hogy jobban húzza össze a fogsort, és a luk egyre kisebb lett. Mire iskolába mehetett már csak egy fognyi híja volt a fogsornak, ami nem volt feltűnő, hiszen sokan a tejfogaikat most veszítették el, így ez nem volt kényelmetlen látványnak sem.

Visszamehettem dolgozni.

Az első nap délután szólt a Főnök:

- No, gyere csak be a szobámba Kicsi Revizor! (ez volt a becenevem, mert a legalacsonyabb voltam és a legújabb munkaerő.... a kicsi a munkahelyi családban).

Ez általában akkor hangzott el, ha megdicsért, vagy megszidott. Hát most vajon melyikben lesz részem? - Elolvastam a füzetedet.

Hatásszünet. Úristen! Én teleírtam a füzetem a Főnökasszony „szidalmazásával”. Majdnem elsüllyedtem szényenemben. Biztos, hogy kirúgat. Vagy nem kapok prémiumot. Hát ezt jól megcsináltam. És hogy kérjek bocsánatot. Mi lesz velem? ...

- Meg kell ígérned, Kicsi Revizor, hogy a jövőben, ha nem értesz valamivel egyet, gyere a szobámba (ne mások előtt), de mindenképp mondd el az őszinte véleményed. Ne kertelj! A füzetben leírt kifogásaid 90 %-ában igazad volt. Ezután ne írd le, mond el a barátodnak, nekem. - Elkezdtem bőgni.

Kirobbant belőlem az elmúlt hónapok feszültsége. Folyt a könnyem, mint a vízesés és legalább tíz percig bömböltem. Főnök csak állt és várta, hogy befejezzem. Aztán átöleltük egymást, és együtt pityeregtünk tovább. Nem kellett mondani, hogy ez köztünk marad, nem kellett szólania egy szót sem. Csodálatos EMBER volt. Élete végéig a barátom maradt, akkor is, amikor én már nem dolgoztam az Ő keze alatt. A mai napig az egyik példaképem.

Ez volt a második csoda.

Aztán elkezdődött a régi életünk. Munka, család, kevés szabadidő. Elmúlt a karácsony is, jött a farsang. Gizuson már nyoma sem volt a balesetnek, Ricsi a legjobb barátja lett. A szülők bocsánatot kértek, Ricsi nevében, de én mondtam, nem csak ő volt a hibás. Ez mindkét gyerek hibája volt, sőt egy kicsit a tornatanáré is. Fátylat rá. Átterelődött a szó a farsangra. Kérdeztem, Ricsi minek öltözik be, és a gyerekek kuncogva szinte egymás szavába vágva kiabálták: - Ricsi ördög lesz, Gizus meg boszorka.

Boszorka? Hát ez meg lepett. Hol van az önbizalom hiány? Hova lett az én csúnya vagyok? És mi van, hogy engem soha senki nem szeret többé? Ujjongtam magamban. De a történetnek még nincs vége. Megvarrtam az ördög és boszorka jelmezt. Még cirokseprűt és ördög villát is szereztünk. Nagyon édesek voltak, ahogy együtt bohóckodtak a jelmezekben.

Eljött a farsang. Ráadásul jelmezverseny volt. Fődíj egy szépségkirálynő torta. Amikor Gizus került sorra, egy kicsit összeszorult a torkom. Belovagolt a söprűje tetején a zsűri elé, megállt velük szemben és irtózatos vigyorgó pofival – szájában a fogszabályzóval- rávicsorított artikulátlan hang kíséretében a zsűrire. Mindenkinek potyogott a könnye a nevetéstől, és kifelé lovagolva még a pajtásai felé is vigyorintott nyitott szájjal egyet. Alig tudtam lenyelni az örömkönnyeimet. Ujjongott a lelkem. Szárnyalni tudtam volna, vagy legalább is a boszorka seprűn lett volna kedvem lovagolni.

A versenyt Gizus nyerte, és mindenki tiszta szívből gratulált neki. Ricsivel kéz a kézben hozták nekem a tortát:

- Anya! Én vagyok a szépségkirálynő! – és Ricsi ujjongva helyeselt, és adott két pusztit Gizusnak.

Ez volt a harmadik csoda.

Mert ettől kezdve az én kislányom, aki megjárta a poklok poklát, újra tele lett önbizalommal. És ez meg is maradt a mai napig. Ugyanaz az energikus, eszes, jó érzésű, pörgős, egészséges, széplelkű EMBER lett. Ma már negyven felett. Pista bácsit, a lelkében szép embert eltemettük, de élete végéig a legjobb barátunk maradt. Gizusnak és nekem is.

Emlékét örökké őrizzük a szívünkben.